

РЕШЕНИЕ

№ 331

гр. София, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-12, в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Колев

при участието на секретаря Галина Ил. Стоянова
като разгледа докладваното от Пламен Колев Търговско дело №
20221100900596 по описа за 2022 година

С решение № 67/31.10.2022 г. на САС е обезсилено изцяло решение от 26.07.2021 г. по т. д. № 996/2020 г. на Софийския градски съд, VI-3 състав, като делото е било върнато за разглеждане от друг състав на СГС.

Въззивният съд е приел, че предмет на настоящото дело са две групи искове: 1) за предаване на вещите с акцесорно искане по чл. 521, ал. 2, изр. 3 ГПК, и 2) за заплащане на обезщетение за ползването им през периода 15.09.2016 г. - 2.06.2020 г. Не са предмет на делото искове за заплащане на равностойността на вещите по чл. 57, ал. 2 ЗЗД.

С оглед на горното съдът приема, че предмет на настоящото дело са две групи искове: 1) за предаване на вещите с акцесорно искане по чл. 521, ал. 2, изр. 3 ГПК, и 2) за заплащане на обезщетение за ползването им през периода 15.09.2016 г. - 2.06.2020 г.

Ищецът твърди, че по силата на сключен през 2015 година договор за наем на ответника са предадени за ползване недвижими и движими вещи, собственост на наемодателя - ищец и несъстоятелен длъжник. Сочи, че след прекратяване на наемното правоотношение и въпреки многократно отправените покани, наемателят не е върнал част от движимите вещи - машини и съоръжения, описани в исковата молба. Твърди и наемателят да е продължил да ги ползва след прекратяване на договора и въпреки изричното противопоставяне на синдика. Сочи, че охрана е поставена извън имота и на портала и тя не е пречатствала достъпа на ответника до вещите, който е поддържал и собствена такава охрана. Оспорва вещите, посочени от ответника да са били открити за оглед от експерт.

Моли да бъде осъден ответникът да предаде вещите, като прави акцесорно искане по чл. 521, ал. 2, изр. 3 ГПК за определяне на тяхната стойност, както и да бъде осъден ответникът

да заплати обезщетение за ползване през периода 15.09.2016 г. - 2.06.2020 г.

Ответникът оспорва искове, като твърди, че вещите са върнати още през 2016 година, както и че е заплащана наемната равностойност за м. 10. им. 11. 2016 година, поради липса на обективна възможност за незабавно опразване на помещенията. Сочи, че част от вещите по исквата молба не се в предметния обхват на договора. Твърди и че ищецът е препятствал достъпът до помещенията и описаните движими вещи, считано от 15.09.2016 година, което обективно препятства ползването им. Твърди, че наетите движими вещи от наемането им и до преустановяване достъпа до помещенията са се намирали там. Възражава и че част от процесните вещи вече са били предмет на разпореждане от синдика в хода на производството по несъстоятелност. Оспорва и размера на искове, с твърдение, че част от вещите не са били в добро състояние и годни за употреба, както и предвид посочената от ищеца тяхна равностойност.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, а и то представения по делото документ се установява, наличие на сключен между тях договор от 07.12.2015 година. С покана получена от ответника на 22.08.2016 година е отправено предизвестие за прекратяване на договора.

С процесния договор страните са постигнали съгласие ответникът срещу възнаграждение да ползва недвижими имоти и машините и съоръженията по Опис - Приложение 1, предмет на настоящия спор. Тези по Приложение 2 ответник е поел задължение /чл. 83/ за осъществяване на охрана и пазене.

Правоотношението е възникнало на 07.12.2015 година за срок от една година или за срок не по-дълъг от започване процедурата по осребряване имуществото на длъжника, с възможност за продължаване при писмено съгласие на страните и автоматично продължаване на едногодишния срок, при обща наемна цена за всички вещи от 4500 лева, платими до 25-то число на текущия месец.

С двустранно подписан протокол от 10.12.2015 година се установява предаване на вещите, както по опис 1, така и по Приложение 2 към договора, като единствено е отразено състоянието на трансформатор, като е посочено, че същият не работи. Доколкото в опис 1 и 2 се съдържа общо един трансформатор, съдът

С нотариална покана връчена на 22.08.2026 г. , ищецът е заявил прекратяване на договора за наем на осн. чл.644 ТЗ, считано от изтичане на 15 дн. срок получаване на поканата.

При липсата на спор относно прекратяването на договора точният момент на предаването е от значение само за иска за обезщетение по чл. чл. 236, ал. 2 ЗЗД

На 15.09.2016 г. ответникът е отказал за предаде имота с намиращото се в него движимите вещи, отразено в протокола от тази дата, посписан от Л.К., упълномощена с от ответника.

На същата дата е бил подписан и договора за охрана между ищеца и „Р.С.”ООД, за обект : недвижимо и движимо имущество на обетк в гр.Стрелча, ул.”*****”№1(стр.93).

Съгласно протокол от 27.10.2016 г. На МВР е отправено предупреждение към охранителната фирма по договора, охранителите да не препятстват досъпа на работници и служители на „В.Х.“ООД на територията на ищеца.

Документа се явява официален относно извършените от полицията действия по отправяне на предупреждението. Той не съдържа възприети от длъжностно лице данни за наличие на възпрепятстване.

С протокол от 03.11.2016 г., подписан от пълномощника на ответника Л.К., тя е заявила, че няма да предаде имуществото, което ще бъде сторено след като „В.Х.“ изнесе намиращото се там собствено имущество. Следователно към посочената дата фактическата власт върху вещите му е принадлежала, като той не е направил възражения за тяхната липса.

С протокол от 09.11.2016 г., подписан от посочените в него лица, са отразили възприети от тях факти, че е започнало разглобяване на машини и съоразения. Ответникът е заявил, че документа изхожда от ищеца, наети от него лица и удостоверява изгодни за него факти, т.е. по същество оспова верността му, доколкото се явява свидетелстващ по своя характер.

С констативен протокол от 16.11.2016 г., изготвен от служители на МВР, както и подписалите го лица, който не се оспорва от ищеца, е констатирано, че служители на ответното дружество не са били допуснати до имота от намиращите се там охранители, които са заявили, че достъпа е ограничен по нареждане на синдика.

С констативен протокол от 17.08.2017 г., съставен от синдика, подписан от св. К., е извършен опис на имуществото на дружеството намиращо се в имота. Документът е частен и свидетелстващ, съдържащ благоприятни за издалата го страна факти. Той не се ползва с материална доказателствена сила, а доказателствената му стойност е ниска. Същевременно той кореспондира с показанията на св.К., участвал в неговото съставяне, които съдът кредитира в тази част, мотивиращо съда да даде вяра на отразеното в него.

Съгласно показанията на св.К., той е присъствал на срещата на 15.09.2016 г. когато е подписан протокола от тази дата, наемателят е имал назначена охрана, която не ги е допуснала до машините, но им е бил осигурен достъп до лабораторията, където е съставен протокола.

Свидетелят излага, че многократно е ходил до обекта, но не е бил допускан от охраната на ответника. За тези обстоятелства през м.11.2016 г. са били съставени 2 ръкописни протокола. Показанията кореспондират с представения протокол от 09.11.2016 г. и отразените в него обстоятелства, като вторият не е представен по делото.

Свидетелят е видял да се извършва строителство на нова сграда, както и преместване на машини от старото в новото помещение. Сочи, че през зимата или най-късно пролетта на 2017 г. е завършено строителството на новата сграда и са преместени машините.

За периода 15.09.2016 г. и по късно ответникът е имал негова охрана, която е охранявала от вътрешната страна западния портал, от където тогава се е влизало(преди разрушаването на оградата от юг). Охраната не ги е допуснала да влязат вътре на 15.09.2016 г., във връзка с което синдикът е сключил договора за охрана, която се е осъществявала от външната страна.

Дава показания, че ответникът е разрушил около 30 м. от южната стена, от където е осъществявал своя достъп, като е преместил охраната от нейното първоначално място(на входа от западната част). На западния портал е останала охраната ангажирана от синдика, от където са взели за извършване на описа през м.авг 2017 г.

Относно протокола съставен през м.авг. 2017 г. излага, че в присъствието на Л.К. не са били допуснати в новозаграденото място, където вече е била производствената линия, заедно с присъстващите полицаи, като са чакали в продължение на 4 ч. Описът е на установеното имущество във всички стари сгради. По отношение на съставяване на протокола от 17.08.2017 г. излага, че са влезли пред западния портал, като не са били допуснати.

Съдът кредитира показанията на свидетеля. Макар да отчита, че той е бивш синдик на дружеството и е пълномощник на негови кредитори, индициращо евентуална заинтересованост, те кореспондират с посочените по-горе протоколи.

Св.М. дава показания, че е виждал машините предмет на делото, но не ги е виждал в новата сграда. Последно е бил в обекта през 2020 г., вероятно м.10, но не е видял машините и съоразенията. Излага, че през 2015 г. е водил студенти, като е видял старите машини, като половината са били на площадка-навес.

Св.Рударски дава показания, че е направил инвентаризация на машините към м.09.2016 г., като е установил тяхната наличност. Излага, че те не са били местени в съседни сгради, като едновременно с това твърди, че от м.11.2016 г. достъпа до наетите помещения е бил прекратен. Наета от ищеца фирма е охранявала входа и целия периметър на наетите помещения и активи.

Съдът кредитира показанията на свидетеля в първата част, относно извършената инвентаризация, но не и в останалата част. Те противоречат на признанията на ответника, че е демонтирал част от панелите на склада, за да изнесе собствените си машини, т.е. имал е достъп до помещението.

По делото е изслушано заключение на съдебно оценителна експертиза, която съдът кредитира като компетентно изготвена, с посоченото по долу изключение.

При така установената фактическа обстановка съдът намери от правна страна следното:

Предаването на движима вещ може да се претендира от ищеца на основание принадлежността на право на собственост (чл.108 ЗС), на нарушено владение или въз основа на съществуващо между страните облигационно правоотношение, по силата на което за длъжника възниква задължение да върне вещта.

Ищецът не е длъжен да квалифицира договора, съответно иска, но той е длъжен да посочи фактите от които произтича правото му. В случай че се касае за облигационно правоотношение индивидуализацията се извършва въз основа на очертаване на съдържанието му – насрещните права и задължения на страните. Съществуването им е въпрос на доказване.

В исковата молба ищецът е индивидуализирал договора от 07.12.2015 г. като такъв за

наем, което не обвързва съда. Той обаче е обвързан от посоченото от страната съдържание на правната връзка – вещите са били предоставени на ответника за временно и възмездно ползване, като след прекратяване на правната връзка те са подлежали на връщане, явяващо се основанието на иска.

С допълнителната искова молба от 01.09.2020 г. ищецът е предприел изменение на исквете за връщане на вещите по Приложение №2, като го основал на правото на собственост(чл.108 ЗС).

С определение № 261371/12.11.2020 г. съдът е отказал да допусне изменение на исквете.

В първото съдебно заседание по делото е направено същото искане, оставено без уважение от съда.

С въззивната жалба ищецът е поддържал неправилност на решението основано на съществено процесуално нарушение - недопускане на изменението на исквете по Приложение №2, в такива основани на правото му на собственост(чл.108 ЗС). При липса на допуснато изменение въззивните доводи за неправилност нямат отношение към настоящото производство.

С оглед на посоченото по-горе настоящата инстанция намира, че фактическите обстоятелства на които ищецът е основал иска си - наличие на договор, въз основа на който вещите са били предоставени на ответника за временно и възмездно ползване, като след прекратяване на правната връзка те са подлежали на връщане, се явява твърдение за наличие на договор за наем по см. на чл.228 ЗЗД. Искът е основан на възникнало задължение на наемателя да върне вещите в съответствие с чл.223, ал.1 ЗЗД след прекратяване на правната връзка.

Представеният договор има характер на доказателство относно наличието на твърдяните фактически обстоятелства. Дали той установява правна връзка със сочените от ищеца права и задължения е въпрос по същество на спора.

Доколкото правното положение на вещите по Приложение №2 са предмет чл.8 з от Дог., постановяващ, че наемателят(т.е. лицето страна по договора) приема да ги охранява за своя сметка, но не и да ги ползва, то следва да се приеме, че в тази част договора няма характер на такъв за наем, а се явява договор за влог по см. на чл.250 ЗЗД - предадените движима вещи са получени със задължение да се пазят и върнат. Това правоотношение на е предмет на делото, съответно налагащо извода за неоснователност на исковата претенция в тази част.

По отношение на иска относно вещите по Приложение № 1, в тежест на ответника е да докаже връщането им след прекратяване на правната връзка.

Съдът намира, че по делото тези факти не са доказани при условията на пълно и главно доказване.

При така установената фактическа обстановка съдът намери от правна страна следното:

Съгласно нормата на Чл. 233 изреч. първо от ЗЗД, наемателят е длъжен да върне вещта от ЗЗД. Следователно за основателността на иска ищецът следва да установи наличието на наемния договор, предаване на вещите предмет на правоотношението и прекратяване на правната връзка. В тежест на ответника-наемател тежи задължението да установи тяхното връщане.

При наличие на безспорност относно възникналата между страните правна връзка, както и предаване на процесните вещи посредством приемо-предавателния протокол, в тежест на ответника е да установи тяхното връщане след прекратяване на договора. Той следва да докаже и възражението си, че машините и съоръженията са били „окупирани” от ищеца на 16.11.2016 г., т.е. че същият е преустановил фактическата власт на наемателя над тях, като е въвел физическа охрана.

От представените по-делото и обсъдени по-горе протоколи може да се направи извод, че страните посредством наемане на охрана(ищецът по външния периметър, а ответника по вътрешния) взаимно са ограничавали достъпа до обекта.

Последния съставен протокол 16.11.2016 г., изготвен от служители на МВР, неоспорен от ищеца, установява отказ за допускане на служители на ответника да територията завода на посочената дата, мотивирана от заповед на синдика.

Това обаче не налага извода, че ответникът е загубил достъпа до сградите. От една страна протокола доказва единствено еднократност на отказа, като действията са аналогични на предходните действия на двете страни. От друга страна при отказа да предаде вещите на 15.09.2016 г. ответникът е признал, че е съхранявал там и собствени машини. След този период, до завършването на строителството на новата сграда и преместването в нея на съоръженията си(зимата или пролетта на 2017 г.), ответникът е имал достъп до имота, създал е собствен охраняем вход, дори е демонтирал панели от пристройката за да транспортира от там собствените машини и съоръжения, признато и от страната в ДОИМ. Следователно той е имал достъп до вещите, могъл е и е бил длъжен да изпълни задължението си да ги върне, което не е сторил.

Необосновано е възражението на ответника, че от депозирания оценителен протокол на вещото лице К. се установява, че при огледа към лятото на 2017 г. той е установил наличието на част от липсващите вещи - аналитична везна, топкова мелница - лабораторна, питатели и мотокар. След като в първата си оценка в.л. К. дава оценка на топкова мелница - лабораторна и питатели, в представеното от ответника с отговора на исковата молба обяснение от 16.07.2018 г. от същото в.л. до Окръжен съд - гр. Пазарджик по делото за несъстоятелност на ищцовото дружество, той твърди, че неправилно в Протокола си от 2017 г. е оценил топкова мелница - лабораторна, тъй като такава не е открил при огледа. В същото обяснение и посочил, че при огледа не са открити и питатели, като им е дал оценка в една обща позиция - метални конструкции.

От снимковия материал е видно, че при огледа са заснети само две везни в лабораторията, а на ответника с Договора за наем са предадени три. Едната е липсвала при огледа. Същата

липсва и в Протокола, изготвен на 17.08.2017 г. от комисията, съставена от синдика, в който Протокол са описани наличните вещи. Доколкото върху ответника е доказателствената тежест да установи изпълнение на задължението за връщане и той не е доказал, че някоя от везните е тази описана в Опис 1, следва да се приеме, че искът е основателен.

Следва да се отбележи, че по отношение на настоящото дело изготвеното заключение по друго дело няма характер на експертиза, а на свидетелстващ частен документ изходящ от трето лице. Доколкото и двете страни се позовават на този документ, то съдът няма пречка да обоснове част изводите си и върху него.

За основателността на претенцията няма значение дали вещите са налични или не.

Ответникът дължи тяхното връщане, а при установяване на тяхната липса в хода на изпълнителния процес, се дължи тяхната парична равностойност, която съгласно искането на ищеца следва да се определи в хода на настоящото производство.

По отношение на цената на вещите съдът кредитира заключението на СОЕ във варианта към 2016 г., с изключение на аналитична везна везна/хим. лаб. с нулева стойност и дадената отрицателна стойност за топковата мелница/хим. лаб., която следва да бъде приета с нулева стойност. Дори машините и съоразенията да не са годни, както е приело вещото лице, те имат стойност като вторични суровини и при условията на чл.162 от ГПК съдът приема, че тяхната стойност е 31 лв. и 40 лв. или:

1. аналитична везна /хим. лаборатория/ - 1 бр. на стойност 31лв.
2. топкова мелница лабораторна /хим. лаборатория/ - 1 бр., на стойност 41лв.
3. тигел платинов 21.82 г. /хим. лаборатория/, на стойност 403 лв.
4. блюдо платиново 53.94 гр. /хим. лаборатория/ - 1 бр.; на стойност 1 165лв.
5. блюдо платиново 53.76 гр. /хим. лаборатория/ - 1 бр.; на стойност 792 лв.
6. блюдо платиново 53.31 гр. /хим. лаборатория/ - 1 бр.; на стойност 792 лв.
7. телфер - 1 бр.; на стойност 1226 лв.
8. питател вибриращ - 1 бр.; на стойност 4 621 лв.
9. охранителна ролетка - 1 бр.; на стойност 275 лв.
10. компресорно оборудване - 1 бр.; на стойност 7667 лв.
11. контейнер с размери 250/150 - 1 бр. на стойност 1533 лв.

Съгласно нормата на чл. 236, ал.1 и 2 от ЗЗД ако след изтичане на наемния срок използването на вещта продължи със знанието и без противопоставяне на наемодателя, договорът се счита продължен за неопределен срок. Ако наемателят продължи ползуването въпреки противопоставянето на наемодателя, той дължи обезщетение и трябва да изпълнява всички задължения, произтичащи от прекратения наемен договор.

Претенцията на ищеца е за периода от 15.09.2016 година до 02.06.2020 година

По отношение на този иск е релевантен момента на прекратяване на правната връзка. Спорът се свежда до достатъчността на срока предоставен с нотариалната покана. Ищецът счита че това е станало на 15.09.2016 г. с изтичане на предоставения срок с връчената на

22.08.2016 г. покана. Възражението на ответникът се свежда до неговата недостатъчност, която извежда от вида на машините съоръженията, които е съхранявал в помещенията и сложния начин на тяхното преместване и транспортиране. Във връзка с това е представил доказателства, че е заплатил наем за м.10 и м.11.2016 г., тъй като счита 2 м. срок за подходящ, от когато правната връзка е била прекратена.

Съдът намира възражението за неоснователно.

Договорът е прекратен при условията на чл.644 от ТЗ, предвиждащ 15 дн. предизвестие. Макар съдът да не намира нормата за императивна – предметът на прекратения от синдика договор може да е от естество, изискващо по-продължително време за спиране на технологични процеси(напр. химически, ядрени, констуктивни и пр.), но законовият срок следва да се счита за достатъчен, а върху твърдящата противното страна е да установи необходимото време (над нормативно определениято), каквото не е установено. Следователно договорът е прекратен на 15.09.2016 г.

Ответникът е заплатил наема за имота за м.10 и м.11.2016 г., когато правната връзка не е съществувала. Следователно сумата е дадена без основание и няма отношение към предмета на настоящото дело, като липса изявление за прихващане с дължимото обезщетение за този период.

Ответникът е получил вещите и имота, като не се установи да ги е върнал за исковия период. Без значение за спора е обстоятелството дали ответникът ги е ползвал или не, след като не е предал държането им своевременно след прекратяването на договора. Без значение е и дали тези вещи са били годни за употреба, съобразно предназначението им, тъй като в производството по чл.236 ал.2 ЗЗД предмет на изследване е само факта на държането на отпаднало основание и по отношение на задължението за плащане на цената за държането им се простира клаузата на прекратения договор за наем(така Решение по т.д.№ 480/2015 год. на ВКС-ТК, I т.о.)

Обезщетението, което дължи бившия наемател за ползуването на вещта не може да бъде по-нисък от уговорения наем и същото ще бъде съизмеримо със средната пазарна цена, ако ищецът докаже, че в периода когато е бил лишен от ползуване, тази цена е надвишавала по размер уговорения наем. В тази връзка размерът на средния пазарен наем на ползуваната вещ подлежи на изследване, когато се претендират вреди над договорения наем по прекратения договор, но това не е необходимо когато заявената претенция за обезщетение е до размера на получаваната наемна цена(така р. № 391/26.05.2010 г. по гр. дело № 765/2009 г. на III г.о.; р. № 422/21.05.2010 г. по гр. дело № 981/2009 г. на III г.о.; р. № 146/01.12.2010 г. по т.дело № 934/2009 г. на II т.о.; р. № 54/11.07.2011 г. по т.дело № 377/2010 г. на II т.о.; р. № 125/11.09.2013 г. по т.дело № 612/2011 г. на II т.о.)

Съгласно заключението на оценителната експертиза пазарният наем на небракуваните вещи, които имат цена на ползване, по Прил. №1 за исковия период е 33 025 лв., до който размер искът е основателен, а за движимите вещи от т.3 до т.11 се явява неоснователен, както и за вещите по т. 1 и т.2, както и по списък №2.

В тежест на ищеца следва да се възложи дължимата държавна такса върху отхвърлената част от исковете, а върху ответника за уважената част, съответно 357,68 лв. и 2062,84 лв.

РЕШИ:

ОСЪЖДА „В.Х.” АД, ЕИК: ****, гр.София, ул.Самков, комплекс ЕСТЕ, №****, чрез адв. Й., гр.София, кв.”Лозенец”, бул.”**** да ПРЕДАДЕ на осн. чл. 233, ал.1 ЗЗД на „Б.М.-С.” АД /н/, ЕИК: ****, гр. Стрелча, ул.”****, представлявано то Синдика И.К., гр.Смолян, ул. „****, чрез адв.М.Ш., гр.София, ул.”**** следните вещи по Приложение 1 от договор за наем от 07.12.2015 година, сключен между страните и на осн. чл.521, ал.2, изр.3 от ГПК определя тяхната парична равностойност, както следва :

1. аналитична везна /хим. лаборатория/ - 1 бр. на стойност 31лв.
2. топкова мелница лабораторна /хим. лаборатория/ - 1 бр., на стойност 41лв.
3. тигел платинов 21.82 г. /хим. лаборатория/, на стойност 403 лв.
4. блюдо платиново 53.94 гр. /хим. лаборатория/ - 1 бр.; на стойност 1 165лв.
5. блюдо платиново 53.76 гр. /хим. лаборатория/ - 1 бр.; на стойност 792 лв.
6. блюдо платиново 53.31 гр. /хим. лаборатория/ - 1 бр.; на стойност 792 лв.
7. телфер - 1 бр.; на стойност 1226 лв.
8. питател вибриращ - 1 бр.; на стойност 4 621 лв.
9. охранителна ролетка - 1 бр.; на стойност 275 лв.
10. компресорно оборудване - 1 бр.; на стойност 7667 лв.
11. контейнер с размери 250/150 - 1 бр. на стойност 1533 лв., като

ОТХВЪРЛЯ иска за вещите, предмет на иска по Приложение 2, неразделна част от договора за наем от 07.12.2015 година, като неоснователен.

ОСЪЖДА ОСЪЖДА „В.Х.” АД, ЕИК: ****, гр.София, ул.Самков, комплекс ЕСТЕ, №****, чрез адв. Й., гр.София, кв.”Лозенец”, бул.”**** да заплати на „Б.М.-С.” АД /н/, ЕИК: ****, гр. Стрелча, ул.”****, представлявано то Синдика И.К., гр.Смолян, ул. „****, чрез адв.М.Ш., гр.София, ул.”**** на осн. чл. 236, ал. 2 ЗЗД сумата от 33 025 лв., представляваща обезщетение за ползване на движимите вещи от т.3 до т.11 по-горе, по Приложение 1 към договор за наем от 07.12.2015 годин, за периода от 15.09.2016 година до 02.06.2020 година, като отхвърля иска над уважения размер и за останалите вещи по Приложение №1 и вещите по Прил. №2.

ОСЪЖДА Б.М.-С. АД /н/, ЕИК: **** да заплати в полза на бюджета на Софийски градски съд, сумата 357,68 лв. лева- държавна такса за производството.

ОСЪЖДА В.Х. АД, ЕИК: **** да заплати в полза на бюджета на Софийски градски съд, сумата от 2062,84 лв лева- държавна такса за производството.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски градски съд: _____